

věci vychází i dovolací soud ze skutkového předpokladu, že nedošlo mezi žalovanou obcí a bankou B. v r. 1918 z důvodu úpisu osmé vál. půjčky k platné smlouvě o zápůjčku, z níž by dluhovala žalovaná obec jmenované bance nějakou částku. Soud I. stol. zjistil, že žalovaná obec neupsala v r. 1918 platně vál. půjčky, ježto nedošlo vůbec k usnesení obecního výboru v tomto smyslu. Nevznikl proto pro žalovanou obec závazek vůči bance B. z důvodu zápůjčky poskytnuté za příčinou úpisu vál. půjčky. Žalobkyně neodporovala odvoláním tomuto skutkovému zjištění, odvolací soud neměl proto důvodu zabývatí se jeho správností a výslovně je převzítí. Z důvodů jeho rozsudku je patrné, že převzal zjištění to mlčky, upíraje mu právní účín z důvodu, že podle jeho názoru soud I. stol. smísil nepřipustným způsobem dva skutkové stavy.

Po této stránce je však na omylu. Podle dalšího skutkového zjištění soudu I. stol., jež taktéž nebylo vzato v odpor, došlo k odpočtu sporné jistiny 4288 Kč u banky B. tím, že banka započítala tento peníz na částku 20.242 Kč 45 h zapsaný v knihách banky jako dluh žal. obce z úpisu osmé vál. půjčky, takže tento dluh, t. j. částka, zapsaná jako dluh, byla zmenšena o uvedený peníz. Vzhledem ku zjištění, že dluh ten nebyl a není po právu a že jde jen o účetní zápis po právu bezúčinný, nelze mluvití o obohacení žalované strany tím, že jí byla v knihách banky odepsána část dluhu. Žalovaná nedluhovala bance ničeho, nezměnilo se proto ničeho na jejím jmění prostou změnou účetního zápisu po právu bezdůvodného, nezakládajícího závazek žalované obce a nepřešlo tím nic do jmění žalované obce. Uvedená změna účetního stavu neopravňuje ještě žalovanou obec, by částku tu požadovala od banky B.

Žalobkyně opřela nárok žalobní jen o tento zápis, po př. předchozí poukaz, aniž tvrdí, že částka 4288 Kč byla žalované obci vyplacena neb aspoň že tato domáhá se výplaty její. Právem proto odepřel soud I. stol. oprávnění celému žalobnímu nároku, neboť i další částka 2242 Kč sdílí osud jistiny.

Rozh. nejv. soudu ze 24. listopadu 1925 č. j. R v I 1328/25-1. R. v. z. s. Jar. Kotora.

Neměla-li manželka důvodu, aby opustila společnou domácnost, nemá vůči manželovi nároku na výživné (§§ 91, 92 a 93 obč. z.).

Správné jest, že podle § 91 obč. zák. jest manžel povinen, aby manželce poskytoval slušnou výživu svému jmění přiměře-

nou a že s druhé strany podle § 92 obč. zák. zase manželka má s ním domácnost sdíletí a jej podle svých sil podporovati. Při tomto pravidelném stavu bude manželka dostávati zákonnou výživu in natura. Ze vzájemného vztahu předpisů § 91 a 92 obč. zák. plyne, že, opustí-li manželka svémocně společnou domácnost anebo lze-li jí přičítati vinu na tom, že spolužití manželské bylo fakticky přerušeno (§ 93 obč. zák.), nemůže manželka žádati na muži výživu a že v opačném případě, jestliže vinou manželovou nemůže manželka s ním sdíletí společnou domácnost, musí jí manžel po případě v penězích přispívati na slušnou výživu jeho jmění přiměřenou. Proto správně postupoval soud odvolací, že uvažoval, zda jest tu i spoluvina manželčina na faktickém zrušení manželského spolužití, správněji řečeno, zda žalobkyně měla důvod k opuštění společné domácnosti. Odvolací soud pak z jednotlivých zjištěných skutečností zcela správně a výstižně dovedl, že jest žalovaná spoluvinna na nemožnosti manželského spolužití a stačí dovolatelku prostě odkázati na důvody rozsudku napadeného. Ze zjištění těch vychází na jevo, že žalovaný žalobkyni nikdy z domu nevyháněl a ani jí vážně nevyhrožoval, ale že naproti tomu žalobkyně již před sňatkem projevila sklon k rozvodu, se žalovaným zle nakládala a jemu i majetek zlomyslně poškodila. Neměla tedy žalobkyně důvodu, by přerušila společnou domácnost a proto nemohlo býti jejímu dovolání vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. prosince 1925 Rv I 1442/25. Dr. Grešl.

K odůvodnění náhradního nároku podle § 394 ex. ř. — který tvoří výjimku ze všeob. zásady § 1295 obč. z. — stačí prostě skutečnost, že povolené prozatímní opatření ukázalo se neoprávněným.

Okresní soud v B. povolil na návrh K. S. usnesením z 30. července 1924 prozatímní opatření správou pachtovních práv, vložených pro F. Z. na usedlosti čp. 10 v P.

Rekursním soudem v T. bylo ono prozatímní opatření zrušeno a nejvyšší soud potvrdil usnesení rekursního soudu.

Jelikož tak prozatímné opatření povoleno bylo bezdůvodně, žádal F. Z., aby mu proti K. S. byla prisouzena podle § 394 ex. ř. náhrada škody penízem 10.000 Kč.

Prvý soud neshledal v daném případě podmínek § 394 ex. ř. a návrh F. Z. usnesením z 3. listopadu 1924 zamítl.

Krajský jako rekursní soud v T. vyhověl stížnosti F. Z.,